

Sygn. akt VI GC 1097/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 czerwca 2023 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni VI Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Justyna Supińska

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Marta Denc

po rozpoznaniu w dniu 07 czerwca 2023 roku w Gdyni

na rozprawie

w postępowaniu gospodarczym

sprawy z powództwa (...) spółki jawnej z siedzibą we W.

przeciwko P. K.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego P. K. na rzecz powoda (...) spółki jawnej z siedzibą we W. kwotę 4 286,70 złotych (cztery tysiące dwieście osiemdziesiąt sześć złotych siedemdziesiąt groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczoną od kwot:

- 416,61 złotych za okres od dnia 13 listopada 2020 roku do dnia zapłaty,
- 430,50 złotych za okres od dnia 13 października 2020 roku do dnia zapłaty,
- 430,50 złotych za okres od dnia 14 września 2020 roku do dnia zapłaty,
- 430,50 złotych za okres od dnia 14 sierpnia 2020 roku do dnia zapłaty,
- 430,50 złotych za okres od dnia 14 lipca 2020 roku do dnia zapłaty,
- 430,50 złotych za okres od dnia 12 czerwca 2020 roku do dnia zapłaty,
- 461,25 złotych za okres od dnia 15 maja 2020 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego P. K. na rzecz powoda (...) spółki jawnej z siedzibą we W. kwotę 1 317 złotych (jeden tysiąc trzysta siedemnaście złotych) wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie liczoną za okres od dnia uprawomocnienia się niniejszego orzeczenia do dnia zapłaty, tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VI GC 1097/22

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 11 października 2021 roku powód (...) spółka jawna z siedzibą we W. domagał się zasądzenia od pozwanego P. K. kwoty 4 286,70 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczoną od kwot: 430,50 złotych za okres od dnia 14 września 2020 roku do dnia zapłaty, 430,50 złotych za okres od dnia 14 sierpnia 2020 roku do dnia zapłaty, 430,50 złotych za okres od dnia 14 lipca 2020 roku do dnia zapłaty, 430,50 złotych za okres od dnia 12 czerwca 2020 roku do dnia zapłaty, 461,25 złotych za okres od dnia 15 maja 2020

roku do dnia zapłaty, 416,61 złotych za okres od dnia 13 listopada 2020 roku do dnia zapłaty, 430,50 złotych za okres od dnia 13 października 2020 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 16 kwietnia 2020 roku w ramach prowadzonych działalności gospodarczych strony zawarły umowę o współpracy, na mocy której powód w ramach „Systemu (...)” zapewnił pozwanemu dostęp do usług świadczonych przez uczestników konsorcjum, tj. (...) spółkę jawną z siedzibą we W., Krajowy Rejestr Długów spółkę akcyjną z siedzibą we W., (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością spółkę komandytową z siedzibą we W. i Kancelaria (...). (...) spółkę komandytową z siedzibą we W.. W zamian za powyższe pozwany zobowiązany był do uiszczania comiesięcznej opłaty abonamentowej, opłat dodatkowych określonych w cenniku oraz opłat określonych w odrębnych umowach z uczestnikami konsorcjum. Powód wskazał, że na potrzeby korzystania przez pozwanego z usług powoda i uczestników konsorcjum przekazał mu kody niezbędne przy logowaniu do systemu informacji administrowanych przez powoda, a pozwany korzystał z baz danych powoda i usług dodatkowych. W związku ze świadczonymi usługami powód obciążył pozwanego fakturami: numer (...) na kwotę 430,50 złotych, numer (...) na kwotę 430,50 złotych, numer (...) na kwotę 430,50 złotych, numer (...) na kwotę 461,25 złotych, numer (...) na kwotę 416,61 złotych i numer (...) na kwotę 430,50 złotych, jednakże pozwany tych należności nie uregulował. Następnie z dniem 30 października 2020 roku nastąpiło rozwiązanie łączącej strony umowy. Na dochodzoną pozwem kwotę składa się również kwota 1 256,34 złotych tytułem sumy rekompensat za koszty odzyskiwania należności, na podstawie art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 08 marca 2013 roku o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (tekst jednolity: Dz. U. z 2023 roku, poz. 711).

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 03 czerwca 2022 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VI GNc 1977/22 starszy referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni uwzględnił żądanie pozwu w całości.

W sprzeciwie od powyższego orzeczenia i jego uzupełnieniu pozwany P. K. domagał się oddalenia powództwa w całości oraz zasądzenia na swoją rzecz kosztów procesu podnosząc, że podpis pod umową dołączoną do pozwu nie jest podpisem pozwanego, a powód oprócz umowy nie przedstawił żadnych dowodów na korzystanie przez pozwanego z usług, za które wystawiał faktury.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 16 kwietnia 2020 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą we W. – poprzednik prawny (...) spółki jawnej z siedzibą we W. – zawarł z P. K. umowę ramową, której przedmiotem było zapewnienie mu dostępu do systemu transakcyjnego (panelu klienta) prowadzonego przez (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością spółkę komandytową z siedzibą we W. w celu umożliwienia mu korzystania z usług w zakresie określonym w umowie ramowej i umowach produktowych zawartych z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością spółką komandytową z siedzibą we W. oraz innymi powiązаныmi z nim podmiotami funkcjonującymi w ramach utworzonego konsorcjum.

Zgodnie z ust. 6 umowy z tytułu usług świadczonych przez (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością spółkę komandytową z siedzibą we W. na rzecz klienta, klient (P. K.) zobowiązał się ponosić opłatę miesięczną w wysokości określonej w cenniku oraz inne opłaty określone w cenniku, umowach produktowych, warunkach usług udostępnionych w serwisie transakcyjnym (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej z siedzibą we W. lub wskazanych w ofertach, na podstawie faktury VAT wystawionej przez (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością spółkę komandytową z siedzibą we W.. Opłaty naliczone miały być za każdy miesiąc z dołu i dokonywane w oparciu o faktury, których termin płatności wynosił 10 dni od daty wystawienia faktury, chyba że z postanowień umów produktowych lub warunków usług udostępnionych w serwisie transakcyjnym (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej z siedzibą we W. lub wskazanych w ofertach wynikało inaczej.

Zgodnie z ust. 11 umowy w przypadku gdy klient naruszał postanowienia umowy ramowej, w szczególności gdy nie wywiązywał się w terminie z opłat określonych w ust. 6, (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka

komandytowa z siedzibą we W. uprawniony był do rozwiązania umowy ramowej w trybie natychmiastowym, bez zachowania okresu wypowiedzenia.

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą we W. rozwiąże umowę ramową zawartą na czas określony, w okresie wskazanym w przyjętym przez klienta cenniku z powodu niewywiązywania się przez klienta z opłat określonych w cenniku, miał prawo żądać od klienta zapłaty w terminie 7 dni od wysłania wezwania kary umownej w wysokości opłat miesięcznych pozostałych do czasu trwania umowy określonego w cenniku.

Umowa łącząca P. K. z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą we W. została zawarta na okres 12 miesięcy, za opłatą miesięczną w kwocie 350 złotych netto oraz z jednorazową opłatą aktywacyjną w kwocie 500 złotych netto.

Umowa została opatrzona podpisem pełnomocnika (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej z siedzibą we W. – E. S. oraz klienta – P. K.. Cennik stanowiący integralną część umowy został podpisany także przez P. K..

umowa ramowa z dnia 16 kwietnia 2020 roku – k. 18-19 akt, cennik – k. 20 akt, potwierdzenie odbioru – k. 21 akt

Aneks z dnia 16 kwietnia 2020 roku strony dokonały zmian umowy ramowej w ten sposób, że w ramach indywidualnej miesięcznej ceny pakietu klient – P. K. otrzymał możliwość bezpłatnego wykonania strony internetowej swojej firmy w wersji standard. Jednocześnie strony obniżyły wysokość jednorazowej opłaty aktywacyjnej do kwoty 200 złotych netto.

aneks – k. 17 akt

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą we W. po zawarciu umowy przekazał P. K. loginy umożliwiające dostęp do systemu transakcyjnego (panelu klienta).

P. K. logował się za ich pośrednictwem do panelu klienta.

Po dniu 29 kwietnia 2020 roku P. K. nie korzystał już z panelu klienta.

informacje o logowaniu przez panel klienta – k. 23-24 akt

W dniu 04 maja 2020 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą we W. wystawił na rzecz P. K. fakturę numer (...) na łączną kwotę 461,25 złotych brutto tytułem opłaty miesięcznej za dostęp do usług (za okres od dnia 16 kwietnia 2020 roku do dnia 30 kwietnia 2020 roku) i aktywację, z terminem zapłaty do dnia 14 maja 2020 roku.

faktura numer (...) – k. 30 akt

W dniu 01 czerwca 2020 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą we W. wystawił na rzecz P. K. fakturę numer (...) na kwotę 430,50 złotych brutto tytułem opłaty miesięcznej za dostęp do usług (za okres od dnia 01 maja 2020 roku do dnia 31 maja 2020 roku), z terminem zapłaty do dnia 11 czerwca 2020 roku.

faktura numer (...) – k. 29 akt

W dniu 01 lipca 2020 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą we W. wystawił na rzecz P. K. fakturę numer (...) na kwotę 430,50 złotych brutto tytułem opłaty miesięcznej za dostęp do usług (za okres od dnia 01 czerwca 2020 roku do dnia 30 czerwca 2020 roku), z terminem zapłaty do dnia 11 lipca 2020 roku.

faktura numer (...) – k. 28 akt

W dniu 03 sierpnia 2020 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą we W. wystawił na rzecz P. K. fakturę numer (...) na kwotę 430,50 złotych brutto tytułem opłaty miesięcznej za dostęp do usług (za okres od dnia 01 sierpnia 2020 roku do dnia 31 sierpnia 2020 roku), z terminem zapłaty do dnia 11 września 2020 roku.

faktura numer (...) – k. 26 akt

W dniu 01 września 2020 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą we W. wystawił na rzecz P. K. fakturę numer (...) na kwotę 430,50 złotych brutto tytułem opłaty miesięcznej za dostęp do usług (za okres od dnia 01 lipca 2020 roku do dnia 31 lipca 2020 roku), z terminem zapłaty do dnia 13 sierpnia 2020 roku.

faktura numer (...) – k. 27 akt

W dniu 01 października 2020 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą we W. wystawił na rzecz P. K. fakturę numer (...) na kwotę 430,50 złotych brutto tytułem opłaty miesięcznej za dostęp do usług (za okres od dnia 01 września 2020 roku do dnia 30 września 2020 roku), z terminem zapłaty do dnia 11 października 2020 roku.

faktura numer (...) – k. 32 akt

W dniu 02 listopada 2020 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą we W. wystawił na rzecz P. K. fakturę numer (...) na łączną kwotę 416,61 złotych brutto tytułem opłaty miesięcznej za dostęp do usług (za okres od dnia 01 października 2020 roku do dnia 30 października 2020 roku), z terminem zapłaty do dnia 12 listopada 2020 roku.

faktura numer (...) – k. 31 akt

Pismem z dnia 07 października 2021 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą we W. wezwał P. K. do zapłaty kwoty 3 030,36 złotych, w terminie do dnia 21 stycznia 2021 roku, jednakże bezskutecznie.

wezwanie do zapłaty – k. 22 i 34 akt

P. K. nie ujął w księgach rachunkowych faktur wystawionych przez (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością spółkę komandytową z siedzibą we W..

podatkowa księga przychodów i rozchodów – k. 137-174 akt

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny w sprawie niniejszej Sąd ustalił na podstawie oświadczeń stron, aczkolwiek jedynie w takim zakresie, w jakim nie były one kwestionowane przez stronę przeciwną, a także na podstawie wyżej wymienionych dowodów z dokumentów przedłożonych przez powoda w toku postępowania, co do których Sąd nie doszukał się żadnych okoliczności mogących wzbudzać wątpliwości co do ich wiarygodności, w szczególności śladów ich przerobienia, podrobienia, czy innej ingerencji. Z tego względu, w ramach swobodnej oceny dowodów, Sąd uznał, że wskazane powyżej dokumenty mogą stanowić wiarygodne dowody w niniejszej sprawie, zaś podniesiony przez pozwanego zarzut, że na umowie nie widnieje jego podpis okazał się być gołosłowny, o czym szerzej w poniższej części uzasadnienia.

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W niniejszej sprawie powód (...) spółka jawna z siedzibą we W. (następca prawny (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej z siedzibą we W.) domagał się zasądzenia od pozwanego P. K. kwoty 4 286,70 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwot: 430,50 złotych za okres od dnia 14 września 2020 roku do dnia zapłaty, 430,50 złotych za okres od dnia 14 sierpnia 2020 roku do dnia zapłaty, 430,50 złotych za okres od dnia 14 lipca 2020 roku do dnia zapłaty, 430,50 złotych za okres od dnia 12 czerwca 2020 roku do dnia zapłaty, 461,25 złotych za okres od dnia 15 maja 2020 roku do dnia zapłaty, 416,61 złotych za okres od dnia 13 listopada 2020 roku do dnia zapłaty, 430,50 złotych za okres od dnia 13 października 2020 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu – tytułem należności abonamentowych za zapewnienie pozwanemu dostępu do systemu transakcyjnego powoda (panelu klienta) – w zakresie kwoty 3 030,36 złotych swoje roszczenie wywodząc w tej części z umowy ramowej o współpracę zawartej z pozwanym w dniu 16 kwietnia 2020 roku i tytułem rekompensaty za koszty odzyskiwania należności – w zakresie kwoty 1 256,34 złotych swoje roszczenie w tej części opierając na art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 08 marca 2013 roku o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (tekst jednolity: Dz. U. z 2023 roku, poz. 711).

Kierując zarzuty przeciwko żądaniu pozwu pozwany P. K. wskazał, że podpis pod umową dołączoną do pozwu nie jest jego podpisem, a powód oprócz umowy nie przedstawił żadnych dowodów na korzystanie przez pozwanego z usług, za które wystawiał faktury. Nadto w czasie rozprawy w dniu 07 czerwca 2023 roku pozwany podniósł, że powód kontynuował umowę przez dłuższy czas mimo braku zapłaty, co jest niezgodne z zasadami obrotu gospodarczego.

Stosownie do treści art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Podzielając wnioski wyrażone w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 03 października 1969 roku (sygn. akt II PR 313/69) wskazać należy, że to na powodzie spoczywa zatem ciężar udowodnienia faktów przemawiających za zasadnością jego roszczenia. W razie zaś sprostania przez powoda ciężącemu na nim obowiązkowi, na stronie pozwanej spoczywa wówczas ciężar udowodnienia ekscpekcji i faktów uzasadniających jej zdaniem oddalenie powództwa (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 20 kwietnia 1982 roku, sygn. akt I CR 79/82).

W okolicznościach niniejszej sprawy to na powodzie (...) spółce jawnej z siedzibą we W. ciążył obowiązek udowodnienia istnienia roszczenia stanowiącego podstawę powództwa poprzez wykazanie, że strony zawarły stosowną umowę, a powód zrealizował swoje zobowiązanie i to w sposób prawidłowy, co aktualizowałoby po stronie pozwanego obowiązek zapłaty.

W ocenie Sądu powód powyższemu obowiązkowi sprostał i zdołał wykazać powyższe okoliczności za pomocą zaferowanych dowodów w postaci dokumentów, z których jednoznacznie wynikało, że w dniu 16 kwietnia 2020 roku strony zawarły umowę ramową, której przedmiotem było zapewnienie pozwanemu dostępu do systemu transakcyjnego (panelu klienta) prowadzonego przez poprzednika prawnego powoda w celu umożliwienia mu korzystania z usług w zakresie określonym w umowie ramowej i umowach produktowych zawartych z nim oraz innymi powiązanych z nim podmiotami funkcjonującymi w ramach utworzonego konsorcjum, za opłatą abonamentową w kwocie 350 złotych netto miesięcznie. Nadto powód wykazał przedkładając raport z logowania pozwanego do systemu powoda (k. 23-24 akt), że po zawarciu umowy przekazał pozwanemu loginy umożliwiające dostęp do tegoż systemu (panelu klienta), a ten do niego za ich pomocą się logował. Okoliczność natomiast, że pozwany po dniu 29 kwietnia 2020 roku nie korzystał już faktycznie z panelu klienta udostępnionego mu przez powoda nie miała znaczenia dla obowiązku pozwanego zapłaty za czas trwania umowy. Umowa z powodem miała charakter umowy o świadczenie usług, a więc umowy starannego działania i wynagrodzenie powoda nie było zależne od tego, czy pozwany korzystał z panelu klienta i ile razy. Powód wykonał swoje zobowiązanie na podstawie spornej umowy – umożliwił pozwanemu dostęp do systemu transakcyjnego (panelu klienta), a decyzja, czy z niego korzystać, czy nie należała do pozwanego, przy czym fakt niekorzystania z tego systemu (panelu klienta) nie zwalniał pozwanego od obowiązku uiszczania opłat miesięcznych na rzecz powoda w wysokości określonej w cenniku oraz innych opłat określonych w cenniku, umowach produktowych, warunkach usług udostępnionych w serwisie transakcyjnym powoda lub wskazanych w ofertach skierowanych przez powoda na rzecz pozwanego. A zatem skoro powód umożliwił

pozwanemu korzystanie z systemu transakcyjnego powoda (panelu klienta), a na tym polegało jego zobowiązanie, to pozwany zobowiązany był wykonać swoje zobowiązanie, a więc uiścić comiesięczne opłaty abonamentowe, czego bezspornie nie uczynił. Pozwany podnosił przy tym, że powód kontynuował umowę przez dłuższy czas mimo braku zapłaty, a mógł ją rozwiązać, a więc postępował niezgodnie z zasadami obrotu gospodarczego, przy czym jakkolwiek zarzut ten sformułowany na rozprawie w dniu 07 czerwca 2023 roku podlegał pominięciu jako spóźniony, niemniej jednak wskazać należy, że powód zgodnie z łączącą strony umową miał możliwość wypowiedzenia pozwanemu tejże umowy w trybie natychmiastowym wobec nieprawidłowego jej realizowania przez pozwanego (np. braku terminowych płatności), jednakże było to jego uprawnienie, a nie obowiązek, wobec czego kontynuowanie przez powoda umowy i dalsze naliczanie pozwanemu opłat miesięcznych należy ocenić – wbrew twierdzeniom pozwanego – jako w pełni uprawnione w kontekście zasad obrotu gospodarczego mając na uwadze, że powód zawierając z pozwanym umowę na określony czas oczekiwał w tym okresie zysków w zamian za zapewnienie pozwanemu dostępu do panelu klienta, skoro więc taki dostęp pozwanemu umożliwił, a więc zobowiązanie swoje wykonał, to okoliczność, że pozwany zaniechał korzystania z tego panelu nie musiała dla powoda stanowić podstawy do podjęcia jakichkolwiek działań z korzyścią dla pozwanego. Zważyć bowiem należy, że to pozwany ani nie odstąpił od umowy, ani jej nie wypowiedział, tylko po kilkukrotnym korzystaniu z systemu zaprzestał i korzystania z niego, i dokonania jakiegokolwiek płatności na rzecz powoda.

Na marginesie należy także podnieść, że kwestia braku zaksięgowania przez pozwanego faktur wystawianych przez powoda (pozwany nie zaprzeczał przy tym, by faktury te otrzymał) pozostawała w niniejszej sprawie także irrelevantna. Co do zasady bowiem kwestii istnienia między stronami stosunku prawnego, czy prawidłowości jego wykonania nie może rozstrzygać samo zaksięgowanie i rozliczenie bądź nie spornej faktury przez stronę. Zaksięgowanie faktury i rozliczenie podatku od towarów i usług nie stanowi bowiem oświadczenia woli, czy wiedzy strony o istnieniu i wykonaniu umowy przez drugą stronę. Jest to czynność techniczna dla celów podatkowych i nie odnosi skutków w sferze cywilnoprawnej takich, jakich oczekiwać mogłaby od niej strona. Faktura jest dokumentem księgowym, rozliczeniowym, jednym z tzw. dowodów źródłowych stwierdzających dokonanie danej operacji gospodarczej. Wystawienie faktury, następnie przyjęcie przez kontrahenta, zaksięgowanie bez żadnych korekt i zastrzeżeń daje podstawę do domniemania, że dokonywane w ewidencji księgowej zapisy są odzwierciedleniem rzeczywistego stanu zgodnie z rzeczywistym przebiegiem zafakturowanej operacji gospodarczej, jednak jest to wyłącznie domniemanie dopuszczalne tylko w przypadku, gdy dłużnik nie kwestionował roszczenia, a taka sytuacja nie miała miejsca w niniejszym postępowaniu (tak Sąd Apelacyjny w Katowicach w uzasadnieniu wyroku z dnia 24 października 2002 roku, sygn. akt I ACa 219/02, Sąd Okręgowy w Łodzi w uzasadnieniu wyroku z dnia 21 listopada 2016 roku, sygn. akt XIII Ga 517/16, Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 20 lutego 2003 roku, sygn. akt I CKN 7/2001, czy z dnia 15 marca 2002 roku, sygn. akt II CKN 729/99). Z drugiej zaś strony fakt niezaksięgowania spornych faktur i nierozliczenia podatku od towarów i usług w żadnej mierze sam przez się stanowi i nie przesądza o tym, że umowy między stronami nie było, bądź nie była realizowana, zwłaszcza, gdy okoliczności te – tak jak w niniejszej sprawie, wynikają wprost z innych przedłożonych i uznanych za wiarygodne dowodów. Ewentualne zaś uchybienia przepisom podatkowym w zakresie ewidencjonowania takich faktur, które są między stronami sporne może co najwyżej rodzić odpowiedzialność karno – skarbową danego podmiotu, który ich nie ujął w swoich księgach rachunkowych (tu: pozwanego).

Odnosząc się natomiast w tym miejscu do zarzutu pozwanego, że podpis na przedłożonej do pozwu umowie nie jest jego podpisem, to wskazać należy, że zgodnie z treścią art. 253 k.p.c. jeżeli strona zaprzecza prawdziwości dokumentu prywatnego albo twierdzi, że zawarte w nim oświadczenie osoby, która je podpisała, od niej nie pochodzi, obowiązana jest okoliczności te udowodnić. W przeciwnieństwie więc do domniemania autentyczności dokumentu urzędowego, prawne domniemanie autentyczności dokumentu prywatnego (a takim jest sporna umowa) zostało ograniczone jedynie do sytuacji, gdy prawdziwość dokumentu jest kwestionowana przez jego wystawcę, a więc osobę podpisaną pod dokumentem. Wówczas ciężar dowodu, zarówno w aspekcie formalnym, jak i materialnym wykazania podrobienia lub przerobienia dokumentu obciąża stronę zaprzeczającą, czyli tę, której podpis znajduje się pod dokumentem, a więc od której dokument pochodzi. Takie unormowanie uzasadnione jest tym, że dowodzenie ewentualnego fałszu dokumentu jest łatwiejsze dla strony, od której dokument pochodzi oraz tym, że zapobiega to

przewlekaniu sporu, gdyż w odmiennym wypadku groziłoby przeniesieniem ciężaru dowodu na stronę przeciwną (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 12 września 2003 roku, sygn. akt I CK 60/02). A zatem z przepisu art. 253 k.p.c. wynika, że to na stronie, która dokument prywatny podpisała (tu: pozwany), spoczywa powinność obalenia domniemania, że zawarte w tym dokumencie oświadczenie od niej (tu: od pozwanego) nie pochodzi. Strona może wykazywać, że to nie ona złożyła podpis, jak też, że nie złożyła oświadczenia o treści ujętej w dokumencie, czy że dokument został przerobiony, podrobiony, czy też bezpodstawnie wypełniony, gdy podpis był złożony np. in blanco. Dowodzenie twierdzeń odnoszących się do autentyczności dokumentów prywatnych może przy tym przebiegać za pomocą wszelkich dostępnych środków dowodowych (tak Sąd Okręgowy w Łodzi w uzasadnieniu wyroku z dnia 06 czerwca 2020 roku, sygn. akt I AGa 228/19), z tym że ustalenie, czy wskazany podpis jest w istocie podpisem pozwanego, czy nie wymagało wiadomości specjalnych zastrzeżonych dla biegłego sądowego z zakresu badania pisma ręcznego. Tymczasem w niniejszej sprawie pozwany P. K. poprzestał jedynie na podniesieniu zarzutu, że podpis pod umową nie pochodzi od niego, nie podejmując w tym zakresie jakiegokolwiek inicjatywy dowodowej, wobec czego zarzut ten należało uznać za gołosłowny, a w konsekwencji w oparciu o treść art. 253 k.p.c. – że na przedłożonym przez stronę powodową dokumencie umowy ramowej widnieje podpis pozwanego P. K.. Nie zdołał on bowiem obalić domniemania w tym zakresie, nie zaoferował na tę okoliczność jakiegokolwiek dowodu. Sąd miał przy tym na uwadze, że pozwany nie zaprzeczał, że logował się do systemu transakcyjnego powoda (panelu klienta), czym również potwierdził, że strony łączyła sporna umowa.

W ocenie Sądu powód zdołał zatem wykazać, że strony zawarły umowę, której przedmiotem było zapewnienie pozwanemu dostępu do systemu transakcyjnego (panelu klienta) w celu umożliwienia mu korzystania z usług świadczonych przez powoda i inne powiązane z nim podmioty, a w zamian za powyższe pozwany zobowiązany był do uiszczania comiesięcznej opłaty abonamentowej, jak też że powód swoje zobowiązanie wykonał i przekazując pozwanemu loginy do systemu transakcyjnego (panelu klienta) umożliwił mu korzystanie z usług swoich i współpracujących z nim podmiotów, co odbywać się miało w oparciu o umowę ramową i poszczególne umowy produktowe, a zatem roszczenie powoda z tytułu opłat abonamentowych w kwocie 3 030,36 złotych uznać należało za zasługujące na uwzględnienie. Pozwany nie zdołał bowiem wykazać, że sporne należności uregulował, zaś podniesione przez niego zarzuty z przyczyn wskazanych powyżej okazały się niezasadne.

Skoro zaś zasadne było żądanie należności głównej, to zasadne pozostawało również żądanie kwoty 1 256,34 złotych tytułem sumy rekompensat za koszty odzyskiwania należności na podstawie art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 08 marca 2013 roku o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (tekst jednolity: Dz. U. z 2023 roku, poz. 711), zgodnie z którym wierzycielowi, od dnia nabycia uprawnienia do odsetek, o których mowa w art. 7 ust. 1 lub art. 8 ust. 1, przysługuje od dłużnika, bez wezwania, rekompensata za koszty odzyskiwania należności (przy wskazanej wartości świadczenia pieniężnego) stanowiąca równowartość kwoty 40 euro, a jest ona ustalana przy zastosowaniu średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie pieniężne stało się wymagalne. Nie było bowiem wątpliwości, że w niniejszej sprawie łącząca strony umowa była transakcją handlową w rozumieniu przedmiotowej ustawy. Szczególna natura świadczeń ciągłych oraz świadczeń okresowych uzasadnia wyróżnienie odrębnej kategorii stosunków zobowiązaniowych, w których przedmiotem zobowiązania choćby jednej ze stron jest świadczenie ciągle lub świadczenie okresowe. Zobowiązania te określane są jako zobowiązania ciągłe (o charakterze ciągłym) lub zobowiązania trwałe. W zobowiązaniach ciągłych – jak w żadnych innych stosunkach zobowiązaniowych – szczególną rolę odgrywa czynnik czasu. Przede wszystkim wyznacza on rozmiar należnego świadczenia (świadczeń), a w przypadku zobowiązań, w których występują świadczenia okresowe, sytuuje ponadto te świadczenia w odpowiednim układzie strukturalnym. Pozwala to przyjąć, że czynnik czasu stanowi element konstytutywny zobowiązań trwałych (T. Dybowski, A. Pyrzyńska, w: Prawo zobowiązań – część ogólna. Tom I, red. E. Łętowska, Warszawa 2012, s. 219-220). Przenosząc powyższe rozwiązania na grunt przedmiotowej sprawy, należy stwierdzić, że świadczenie powoda miało charakter ciągły, natomiast świadczenie pozwanego polegające na zapłacie umówionych comiesięcznych opłat miało charakter okresowy. Rekompensata zasadniczo dotyczy każdego opóźnienia oddzielnie, co jest zasadne biorąc pod uwagę cel tej regulacji, czyli zwiększenie dyscypliny płatniczej w transakcjach handlowych i zapobieganie zatorom w tym zakresie (tak też Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w uzasadnieniu wyroku z dnia 09 lipca 2020 roku,

sygn. akt C -199/19), a więc nie dotyczy zbiorczo wszystkich opóźnień w ramach umowy, której przedmiotem jest odpłatna dostawa towaru lub odpłatne świadczenie usługi, tylko każdego opóźnienia oddzielnie. W niniejszej sprawie zatem powód był uprawniony do naliczenia rekompensaty od każdej faktury. Nadto rekompensata taka przysługuje wierzycielowi bez wykazania, że koszty te zostały poniesione i bez wzywania dłużnika do jej zapłaty, a roszczenie o nią powstaje po upływie terminów do zapłaty określonych w umowie lub ustalonych zgodnie z art. 7 ust. 3 i art. 8 ust. 4 tej ustawy (tak Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 11 grudnia 2015 roku, sygn. akt III CZP 94/15), tj. wtedy gdy wierzyciel nabywa prawo do odsetek, czyli gdy spełnił swoje świadczenie oraz nie otrzymał zapłaty w terminie określonym w umowie.

Sąd zważył, iż w świetle przeprowadzonych dowodów nie było wątpliwości, że powód umożliwił pozwanemu dostęp do systemu transakcyjnego (panelu klienta) oraz że należności z tego tytułu nie zostały uregulowane w wyznaczonym terminie płatności. Jednocześnie zaś pozwany nie przedłożył żadnego dowodu na okoliczność, że należności ze wskazanych przez powoda faktur uiszczył w terminie, a niespełnienie przez dłużnika świadczenia w terminie skutkujące nabyciem uprawnienia do odsetek, stanowi jedyną przesłankę powstania roszczenia o zapłatę rekompensaty za koszty odzyskania należności. Istnienie tego roszczenia nie jest zatem uwarunkowane powstaniem po stronie wierzyciela jakiegokolwiek szkody w związku z nieterminowym spełnieniem zobowiązania do zapłaty. Naliczanie rekompensaty jest więc możliwe już od pierwszego dnia po upływie terminu zapłaty i to od każdego niezapłaconego w terminie rachunku lub faktury, niezależnie od wysokości wynikającego z nich roszczenia. Taka rekompensata jest też należna także w przypadku, gdy należność z faktury jest niższa niż równowartość 40 euro i niezależnie od faktycznego poniesienia przez wierzyciela jakichkolwiek kosztów dochodzenia należności (wierzyciel musi jedynie wykazać, że dłużnik opóźnił się w wykonaniu zobowiązania pieniężnego). Jednocześnie ustawa nie uzależnia naliczenia tej opłaty od skierowania sprawy do sądu, można domagać się jej już w wezwaniu do zapłaty.

Mając na względzie powyższe Sąd w punkcie pierwszym wyroku na podstawie art. 750 k.c. w zw. z art. 734 § 1 k.c. i art. 735 § 1 k.c. w zw. z art. 4, art. 7 i art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 08 marca 2013 roku o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (tekst jednolity: Dz. U. z 2023 roku, poz. 711) w zw. z art. 6 k.c. w zw. z art. 253 k.p.c. a contrario zasądził od pozwanego P. K. na rzecz powoda (...) spółki jawnej z siedzibą we W. kwotę 4 286,70 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczoną od kwot: 416,61 złotych za okres od dnia 13 listopada 2020 roku do dnia zapłaty, 430,50 złotych za okres od dnia 13 października 2020 roku do dnia zapłaty, 430,50 złotych za okres od dnia 14 września 2020 roku do dnia zapłaty, 430,50 złotych za okres od dnia 14 sierpnia 2020 roku do dnia zapłaty, 430,50 złotych za okres od dnia 14 lipca 2020 roku do dnia zapłaty, 430,50 złotych za okres od dnia 12 czerwca 2020 roku do dnia zapłaty i 461,25 złotych za okres od dnia 15 maja 2020 roku do dnia zapłaty.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie drugim wyroku zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu wyrażoną w dyspozycji art. 98 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z § 2 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2018 roku, poz. 265) zasądając od pozwanego jako strony przegrywającej na rzecz powoda jako strony wygrywającej zwrot poniesionych przez niego kosztów postępowania w kwocie 1 317 złotych wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie liczoną za okres od dnia uprawomocnienia się niniejszego orzeczenia do dnia zapłaty (w tym kwotę 17 złotych tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, kwotę 400 złotych tytułem uiszczonej opłaty sądowej od pozwu oraz kwotę 900 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego).

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)

4. (...)

5. (...)

SSR Justyna Supińska

Gdynia, dnia 04 sierpnia 2023 roku